

Sáros László György laudációja

Jó napot kívánok!

Tudják, ki az a CöFő? Persze, hogy. Itt ül. Tisztelettel. Callmeyer Ferenc DLA, dr. vitéz Callmeyer Ferenc DLA, okl. építészmérnök professzor, címzetes egyetemi tanár, kétszeres Ybl-díjas építész. Úgy egy évvel ezelőtt valahogy így kezdtem írásom, hogy mindenki figyelmébe ajánljam őt. Szégyenem is velem volt, mert abszurdá érett bennem, hogy őt még nem tudhattuk sorainkban. S a felejtésen túl mellém állt a kétségbeesés is, mert rádöbbsentem, hajlandó-e még egyáltalán megbocsájtani valamennyiünknek, hogy kimaradt? Ez volt az oka, hogy azt követően Nála jártam Telkiben. Hogy kérjem bocsánatát, és hogy felkérjem. Az ember ne menjen váratlanul. Az olyan snassz. Ez esetben meg végképp. Szóval bejelentkeztem. Terített asztal fogadott. Ez nem vendégség volt. Annál sokkal több. Egyféle leltár. Beszámoló. Mert a terítetek könyvekből állt. Sűrűn telerakva az asztal felületét. Szellemi táplálékkal. Nem mással, mint egy étellel. Nos, hát ezzel túl volnánk az igazi izgalmon. Ferenc megbocsátott. Elfogadván a felkérést, mára már – a szokásrend szerint – a Magyar Művészeti Akadémia levelező tagja. (Amúgy nem vitatom, hogy kell-e mindez? Csak úgy eszembe jutott. De tényleg.) Ha az ember nagyon kíváncsi, ám lusta, avagy mindkettő, mint én, hát „felmegy” a netre. Rákeres valakire, hogy az aztán oldalanként tízesével adagolja az információkat. Ha valakiről legalább tíz oldalanként dőlnek az információk, ahogy azt ma mondják, nem akárki. Esetében ez meg ennek sokszorososa. Tessék kipróbálni. Ez egyfelől arra (is) jó, hogy lehessen látni, mi mindent épített, írt, hozott létre, éltetett, ápolt, kritizált, gyűjtött össze és mentett meg. Ha semmi egyébre nem utalnék, csak arra, hogy tagja volt a Kossuth- és Széchenyi-díj Bizottságnak, már akár ez egyedül is elég lenne a jellemzésére. Ám az is elég lenne, hogy az által (is) alapított szakmai kamaránk, a Magyar Építész Kamara első elnöke volt. Azt hiszem, hogy esetében akár méltatlan is lenne – de felesleges mindenképpen – hogy felsoroljam munkáit, épületeit, terveit, kiállításait, könyveit és valamennyi társadalmi pozícióját. De engedtessek meg nekem gyarlóságom okán, hogy egy munkáját megemlíthessem. Ez pedig a túlélése emlékműve. Ama rettenetes napé, a Kossuth téri vérengzése. Bronzgolyóival a falon. A szívtájékon szorító halállal. Dermesztően gyönyörű. Úgy gondolom, hogy most erről a helyről többet nem tehetek, mint hogy tisztelettel javaslom Öt a Magyar Művészeti Akadémia Építőművész tagozata elismerésére, kívánva Neki hosszú életet és kifogástalan egészséget!

Budapest, 2018. március 9.

Sáros László György